

ת"ד 1200/10/14 - מדינת ישראל נגד מרווה עיסא

26 נובמבר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 1200-10-14 מדינת ישראל נ' עיסא

פל"א 161593/14

לפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמת מרווה עיסא

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד טל ממן

הנאשמת וב"כ עו"ד אחמד יונס- אין התייצבות

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **נהיגה באור אדום**, בניגוד לתקנה 22א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"), **נהיגה בקלות ראש** בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961, **התנהגות הגורמת נזק**, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות.

כתב האישום

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 6.4.14 בסמוך לשעה 20:30, נהגה הנאשמת ברכב מאזדה ברחוב וייצמן בכפר סבא מכיוון מערב למזרח והתקרבה לצומת עם כביש 40.

באותה שעה נהג אסף בן גרא (להלן: "**הנהג המעורב**"), ברכב יונדאי ברחוב וייצמן, מכיוון מזרח למערב (מול כיוון נסיעת הנאשמת) ונכנס לצומת בעודו פונה שמאלה, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו.

נטען כי הנאשמת נכנסה לצומת מבלי לציית לאור האדום שברמזור בכיוון נסיעתה, ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבלו הנאשמת והנהג המעורב, וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

ראיות המאשימה

מטעם המאשימה העידו:

מר אסף בן גרא (ע"ת 1), הנהג המעורב. במהלך עדותו הוגשה תעודה רפואית (ת/1).

העד העיד כי עצר בצומת בנתיב השמאלי לפני הרמזור, כאשר לפניו שני רכבים והתחיל בנסיעה ברמזור ירוק.

העד ציין, כי לא הבחין ברכב המגיע בנסיעה ממולו, לפתע חש בפגיעה ברכבו, רכבו הסתובב מספר פעמים והוא הרגיש סחרחורת תוך שנפתחה כרית האויר שברכבו. העד הוסיף כי הוא זוכר שהוצא מהרכב, טופל והובהל באמבולנס לחדר המיון בבית החולים.

העד העיד בחקירתו הנגדית כי הרכב בו נהג שייך לחברה בה עובד אביו, הוא היה מורשה לנהוג בו וכי היה מבוטח.

העד העיד כי אינו מכיר את ע"ת 3 וכי פגש אותו בתחנת המשטרה כאשר מסרו עדויותיהם. העד הוסיף כי ע"ת 3 ניגש אליו ואמר לו כי סייע לו לאחר התאונה.

רס"ב אלי מליס (ע"ת 2), בוחן תנועה. במהלך עדותו הוגשה הודעת הנאשמת (ת/2), סקיצה (ת/3) ותעודה רפואית של הנאשמת (ת/4).

העד העיד כי סייע לחוקר האחראי על התיק בגביית עדות הנאשמת בלבד ועל כן כי אינו יודע מדוע הנהג המעורב לא נחקר תחת אזהרה.

מר משה שקאלו (ע"ת 3), עד הראיה. במהלך עדותו הוגשה הודעתו במשטרה (נ/1).

העד העיד כי לא נסע באף אחד מהנתיבים בהם נסעו הרכבים המעורבים אלא עצר ברמזור אדום בצומת מכביש 40 לכוון שמאל לכפר סבא, כשהוא ראשון בנתיבו.

העד ציין כי שוטר שהיה במקום לקח את מצלמת הרכב שלו והיא טרם הוחזרה לו.

העד העיד כי הנהג המעורב נסע בנתיב האמצעי, הימני מבין נתיבי הפניה לשמאל, כאשר לפניו חצו את הצומת שלושה-ארבעה רכבים ואחריו רכב נוסף. ברגע זה, הגיע רכב הנאשמת מהנתיב השמאלי והתנגש ברכב המעורב, "**מקדימה. כנף פלוס טמבון קדמי. האוטו הסתחרר.**" (פרוטוקול, עמ' 14 שורה 2).

העד ציין כי בעת שהרמזור בכיוון נסיעת הרכב המעורב ירוק, בכיוון נסיעת הנאשמת מופיע האור האדום ברמזור.

העד הוסיף, כי בעת קרות התאונה מופע האור הירוק בכיוון נסיעת הנאשמת הסתיים ועל כן המעורב החל בנסיעה ואז רכב הנאשמת פגע בו.

העד העיד כי רכב הנאשמת פגע ברכב המעורב במרכז הצומת וסטה ימינה לכוון אי התנועה.

מר איציק פרי (ע"ת 4), מתנדב. במהלך עדותו הוגש דו"ח פעולה (ת/5).

העד העיד כי הגיע לזירת התאונה 25 דקות לאחר הדיווח עליה וכי רכב המעורב היה פגוע בחזיתו.

עוד העיד, כי קיבל את הפרטים של ע"ת 3 משוטרת ממשטרת כפר סבא, אך לא רשם את פרטיה ואינו זוכר איך היא נראית.

מר יוסף סבג (ע"ת 5),עד הראיה. במהלך עדותו הוגשה סקיצה (ת/10).

העד העיד כי הגיע בנסיעה מכביש 40, לצומת ה-G וביקש לפנות לימין לכיוון שכונת קפלן, טירה ואלפי מנשה. הוא החל בפניה כאשר דלק האור הירוק בכיוון נסיעתו ואז אירעה התאונה.

העד העיד כי הרמזור לרכבים שהגיעו משמאלו, קרי בכיוון נסיעת הנאשמת, היה אדום.

העד הוסיף וציין, כי הרמזור בכיוון נסיעת הרכב המעורב האיר באור ירוק. העד נימק מדוע הסתכל על הרמזורים שאינם בכיוון נסיעתו וזאת כדי לתכנן את ההשתלבות בצומת: **"כי יותר נוח לי. אם לרמזורים השניים יש ירוק, אז אוט' יש לי אדום אז אני לא אסע. אני מסמן את תחנת האוטובוס, פה בדכ גם אוספים טרמפיסטים, כל הזמן התחנה עמוסה, ואיך שהוא רכב יוצא.... אם אני מגיע מהפניה, אני ארים עינים כדי לראות מה קורה ברמזור, כדי שאוכל לדעת אם אני יכול לעשות פניה רחבה ולעקוף את התחנה במקום לנסוע בנתיב המשתלב כדי לחתוך ישר לכביש כי במילא אוטוטו אני אמור לקחת שמאלה."** (פרוטוקול, עמ' 26 החל משורה 17).

העד העיד כי הינו סובל מדיסלקציה ועל כן, אינו זוכר אם ניהל שיחה עם אביו של הנהג מהמעורב, אם יצרו עימו קשר טלפוני ואף העיד כי אינו זוכר את חקירתו במשטרה.

רס"מ ברק צורף (ע"ת 6),בוחן התנועה. במהלך עדותו הוגשו תכנית הרמזורים (ת/6), מזכרים (ת/7-9), הודעת הנהג המעורב (נ/2).

ת/6, תוכנית הרמזורים, עולה כי אין מופע של אור ירוק משותף לשני כיווני הנסיעה של הרכבים המעורבים.

העד ציין כי מדובר ב"תיק הצמדה", בו הוא לא יצא לשטח, אלא קיבל אותו בחלוף שבועות או חודשים מיום התאונה.

העד העיד כי לאחר קבלת התיק הוא החל בחקירה וגבה עדויות מהמעורבים ומהעדים.

העד הוסיף, כי לא ראה את הרכבים ואת הנזקים והסביר כי בתאונה מסוג זה אין משמעות לנזקים ברכבים ולמקום עצירתם וזאת כיוון שהתאונה נגרמה מאחר שאחד מהרכבים חצה את הצומת ברמזור אדום.

העד פרט, כי אינו מייחס משקל רב לעדויות המעורבים מכיוון שהם בעלי אינטרס והמשקל ניתן לעדי ראייה אוביקטיביים.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידה הנאשמת. במהלך עדותה הוגשה הודעתה במשטרה (נ/3), הודעה על תאונת דרכים (נ/4) ותלוש

שכר (נ/5).

הנאשמת העידה כי יצאה מקניון G לתחנת הדלק, המשיכה בנסיעה ישר בחסות האור הירוק ברמזור והנהג המעורב התנגש ברכבה.

הנאשמת העידה, כי בניגוד לכתוב בת/2, שם צויין כי אמרה לחוקר שהיא עוברת בצומת לעיתים רחוקות, היא עוברת בצומת מדי יום ויתכן שע"ת 2 לא הבין את כוונתה.

הנאשמת המשיכה והעידה, כי כאשר הסתכלה לראשונה ברמזור האיר בו האור הירוק. הנאשמת העידה כי כאשר נכנסה לצומת היה רכב אחד לפניו, לשמאלה לא היו רכבים ואינה זוכרת אם היו רכבים מאחוריה.

הנאשמת עומתה עם עדויותיהם של עדי הראיה ונימקה "יכול להיות בגלל שאני ערבייה" (פרוטוקול, עמ' 47, שורה 15).

הנאשמת העידה כי ראתה לראשונה את רכב המעורב בזמן הפגיעה: "בפגיעה. באתי לנסוע ובום, ראיתי אותו במאורע עצמו" והוסיפה כי הגיע משמאלה: "...מצד שמאל הוא בא. נתן מכה לרכב שלי משמאל.". (פרוטוקול, עמ' 47, החל משורה 25).

בהמשך עדותה נשאלה הנאשמת כיצד היא היא יודעת מהיכן הגיע רכב המעורב, אם הבחינה בו לראשונה ברגע הפגיעה, והשיבה: "דרך המכה. רואים שהוא פגע בי מצד שמאל, שמעתי גם את האנשים שמדברים מיד אחרי התאונה ואומרו הוא נכנס בה משמאל." (פרוטוקול, עמ' 47, החל משורה 29).

גב' אמינה עיסא, אחות הנאשמת (ע"ה 2), במהלך עדותה הוגשו תמונות (נ/5).

העדה העידה כי היא צילמה את התמונות בעצמנה וכי הגיעה למקום התאונה לאחר שהנאשמת התקשרה אליה.

בהמשך ציינה העדה, כי "מישהו" התקשר מהטלפון של הנאשמת ומסר שהיתה מעורבת בתאונה. בהמשך לכך, יצאה העדה למקום התאונה והגיעה למקום בתוך 10 דקות עד רבע שעה.

העדה העידה כי פגשה בנאשמת במקום התאונה לפני שהובהלה אל בית החולים ובזמן זה היא צילמה את התמונות. התמונות צולמו באמצעות מכשיר הטלפון הנייד של העדה ונשלחו אל הטלפון של הנאשמת באמצעות יישומון "וואטסאפ". העדה לא ידעה לציין התמונות צולמו לאחר שהרכבים הוזזו ממקומם ולא היה בידיה ראייה שאכן היא זו שצילמה את התמונות ושלחה אל אחותה הנאשמת. בהמשך העדות התברר כי התמונות במכשיר שהוצגו לבית המשפט, אינן התמונות ששלחה העדה אלא תמונות אלה הן התמונות שנשלחו על ידי הנאשמת אל בא כוחה.

דין והכרעה

אין מחלוקת כי הנאשמת נסעה מרכבה ממערב למזרח, הנהג המעורב נסע מכיוון מזרח ופנה שמאלה וההתנגשות אירעה בתוך הצומת.

כן ניתן לקבוע, בהתאם לת/6 (תוכנית הרמזורים), כי אין אור ירוק משותף בשני הרמזורים בכיוון נסיעת שני הרכבים (של

הנאשמת והנהג המעורב). בנוסף, לא עלתה על ידי ההגנה טענה לאי תקינות מערכת הרמזורים. על כן, ניתן לקבוע כי אחד מהנהגים המעורבים חצה את הצומת כאשר האור ברמזור בכיוון נסיעתו היה אדום. יש לקבוע מי מהנהגים חצה את הצומת כאשר האור האדום הופיע בכיוון נסיעתו.

ע"ת 1, הנהג המעורב, העיד מספר פעמים כי נסע בחסות האור הירוק ברמזור: "...היה ירוק, היו רכבים נסעתי אחריהם, הרמזור היה ירוק כשעברתי, הסתכלתי ממול ולא ראיתי רכב מולי" (פרוטוקול, עמ' 4 החל משורה 2), "הגעתי לצומת, היה אדום, נעמדתי בצומת באדום, הייתי לא אחרון ולא ראשון, היו שניים לפני, עמדתי, התחלף לירוק והתחלתי לנסוע." (פרוטוקול, עמ' 6 החל משורה 19).

ע"ת 3, עד הראיה העיד כי עצר את רכבו מול הצומת, היה ראשון ברמזור וסיכם את שראה:

"הגעתי מהצומת, עמדתי באדום, סיימו לעבור אלה שבאו מויצמן לכוון נווה ימין, אני אחרון כביכול, התחילו לפנות אלה שממשיכים לכ"ס ישר, ולכוון כביש 40. זה 3 נתיבים, אחד ישר לויצמן ושניים שמאלה. הנהג (המעורב, ט.א.ג.) היה במסלול אמצעי, הימני שפנה שמאלה, עם גיפ סנטה פה אפורה. הוא בא לפנות שמאלה, עברו 3 - 4 רכבים, הוא עבר, אחריו עבר עוד רכב, הגיחה מזדה 3 מנתיב שמאלי, והתנגשה בגיפ בעת שהוא עובר." (פרוטוקול, עמ' 13 החל משורה 28).

ע"ת 3 המשך והעיד:

"הצומת עובד כך שהתנועה בכיוון נסיעת היונדאי (הרכב המעורב, ט.א.ג.) נוסעת, אז יש אדום לנאשמת ולי. ואם לי יש אדום וליונדאי, לנאשמת יש ירוק. מה שקרה בצומת, שבדיוק התנועה בכיוון נסיעת המזדה הסתיימה, העד עם היונדאי יצא, הוא היה כבר רכב רביעי בשיירה, הוא נסע לאט, הוא הרי נסע אחרי מישהו. בכיוון נסיעת היונדאי היו 2 רכבים בנתיב השמאלי ו2 בימני יותר, ואז הוא יצא. הוא יצא רכב חמישי. השעה היתה 23.00. הוא היה אחרון בשיירה. ואז הצטרפו 2 רכבים אחריו אחרי הפגיעה. כי האור היה ירוק. במקרה הנאשמת פגעה בו ולא ברכב שלפניו." (פרוטוקול, עמ' 14 החל משורה 5).

עדותו של העד מתיישבת עם האמור בת/6, תכנית הרמזורים, לפיה אין חפיפה באור הירוק בשני כיווני הנסיעה של שני הרכבים המעורבים, ולכיוון נסיעת רכב הנאשמת דולק האור הירוק ברמזור ורק לאחר מכן, דולק האור הירוק בכיוון נסיעת המעורב.

ע"ת 5, עד הראיה, העיד כי בכיוון נסיעת הרכבים שמשמאלו, קרי בכיוון נסיעת הנאשמת, דלק האור האדום ברמזור (פרוטוקול, עמ' 23 שורה 28), ובכיוון נסיעת רכב המעורב דלק האור הירוק. העד הסביר כיצד ידע זאת:

"ש. איזה אור היה לג'יפ ברמזור ?

ת. ירוק.

כשאני נכנס לצומת, אני מסתכל רק על המעבר חציה., אם אני על הכביש, אני בא לפניו ורואים את הרמזור, ואפשר לדעת אם זה אדום או ירוק.

כשה ירוק - אז נכנסים עם העיקול ומסתכלים שרק אין אנשים שיוצאים שם, הכוונה למעבר

חציה. קולטים את האור בלילה, מזווית העין."

(פרוטוקול, עמ' 24 החל משורה 3).

וכן בחקירה הנגדית:

"ש. למה אתה צריך בכלל להסתכל ?

ת. כי יותר נוח לי. אם לרמזורים השניים יש ירוק, אז אוט' יש לי אדום אז אני לא אסע.

אני מסמן את תחנת האוטובוס, פה בדכ גם אוספים טרמפיסטים, כל הזמן התחנה עמוסה, ואיך שהוא רכב יוצא. אני מסמן את הנתיב המשתלב בכוון שלי, אם אני מגיע מהפניה, אני ארים עינים כדי לראות מה קורה ברמזור, כדי שאוכל לדעת אם אני יכול לעשות פניה רחבה ולעקוף את התחנה במקום לנסוע בנתיב המשתלב כדי לחתוך ישר לכביש כי במילא אוטוטו אני אמור לקחת שמאלה.

(פרוטוקול, עמ' 26 החל משורה 16).

ועוד:

לגבי האור הרמזורים - אני יודע כי אני מכיר את הצומת הזה כבר 10 שנים. כשהייתי בפניה, ראיתי את הרמזור של הפונים שמאלה. הרמזור נמצא משמאלי, מסמן ב-X. הוא היה ירוק."

(פרוטוקול, עמ' 24 החל משורה 18).

לעומתם, העידה הנאשמת כי נסעה בחסות האור הירוק בצומת: "היתה מכונית נוספת לפני, ומולי היה רמזור עם אור ירוק" (פרוטוקול, עמ' 44 החל משורה 15), "ש. בפעם הראשונה שאת מסתכלת על הרמזור ואת בנתיב ימין, מה הופיע ברמזור ? ת. אור ירוק." (פרוטוקול, עמ' 46 החל משורה 20), "אני זוכרת שהיה רכב אחד לפני, רמזור ירוק מלא, ואני נוסעת כמו שאני נוסעת כל יום. אני זוכרת שהיו בזמן התאונה המון אנשים ומכוניות." (פרוטוקול, עמ' 47 החל משורה 4).

במקרה זה, בו ניתן משקל מופחת לעדויות הנהיגם המעורבים, נותרות בפני בית המשפט שתי העדויות של עדי הראיה האובייקטיביים. יצוין, כי עדויותהם משתלבות בחומר הראיות הנוסף והוא התרשים ותכנית הרמזורים, כאמור.

בנקודה זו יש להעיר כי עדותו של ע"ת 1, הנהג המעורב, לפיה הנאשמת פגעה ברכבו, אינה משתלבת בעדות בוחן התנועה. בהתאם לעדותו של בוחן התנועה, רכב המעורב פגע ברכב הנאשמת ולא להיפך.

איני רואה לנכון לתת משקל לסתירה זו משני טעמים: (1) כאמור בפסקה הקודמת, אני נותנת משקל נמוך לעדות ע"ת 1, בהיותו צד מעוניין; (2) ידוע כי אדם המעורב בתאונה, יכול שיחווה את המציאות בצורה שונה מהתרחשותה ואף ע"ת 6 בוחן התנועה התייחס לכך בעדותו:

"ש. אם כך, אופן הפגיעה כן חשוב, כי המעורב שבחרת לא לחקור אותו תחת אזהרה מספר לך סיפור. ולהמחשה אני אומר לך, שאדם מגיע ורוצה לפנות שמאלה, הגיע רכב באדום, הפגיעה אמורה להשתקף מהגרסה.

ת. זה לא חשוב.

הנאשמת טוענת שהוא פגע בה, ואני מקבל את הגרסה שלה. הוא פגע בה.

הוא פנה שמאל ופגע בה.

ש. כלומר הוא לא צדק כשישב מולך ואמר שהיא פגעה בו.

ת. בן אדם, תאונה זה ענין של שניות, לא תמיד נהגים משקרים, לפעמים זה מה שהם הרגישו וחוו,

וזה מה שהם אומרים. אני גם לא שולל את הטענה שהוא שיקר בחקירה שלו.

אני טוען שגם הנהגת מסרה שעברה בירוק. אנו יודעים שהיו 2 עדי ראיה שראו אחרת, לכן

בתאונות מסוג של אי ציות ברמזור, אני לא מסתמך על מה שנהגים אומרים, כל אחד מוסר את מה

שהרגיש וחווה ולא תמיד זה הנכון, מבחינתי עד ראיה הוא האדם הכי אובייקטיבי ועליו אני מסתמך

בעיקר".

(פרוטוקול, עמ' 41 החל משורה 4).

עוד אדגיש כי אף המאשימה לא ציינה בכתב האישום כי רכב הנאשמת התנגשת הרכב המעורב או חסם את דרכו, אלא ציינה כי כלי הרכב התנגשו.

עדותה של ע"ה 1

לא מצאתי לתת משקל לנ/5, התמונות אשר הוגשו על ידי ע"ה 2, אחות הנאשמת.

ראשית, לא עלה בידי ההגנה להוכיח כי התמונות אכן צולמו בידי העדה ואת עיתוי הצילום. לשאלות אלו משמעות רבה לצורך ההסתמכות עליהן ועל מה שהיה יכול להיות נטען מתוכן.

אף לגופם של דברים, איני סבורה כי יש בנ/5 כדי להעיד מי חצה את הצומת ברמזור אדום.

מחדלי חקירה

ההגנה טענה לשני מחדלי חקירה והם: אי הגעת בוחן תנועה למקום התאונה "בזמן אמת" ואיבוד סרטון שצולם במצלמת הדרך של ע"ת 3. המאשימה אינה חולקת על עובדות אלו. באשר לאבדן מצלמת הדרך, אומר כי מצאתי הצדקה לטענת ההגנה ואתייחס לכך בפרק הבא.

באשר לאי הגעת בוחן תנועה למקום התאונה אומר כי איני מוצאת בכך מחדל. מקבלת אני את עדותו של ע"ת 6 לפיה אין משמעות למיקום הרכבים ומיקום הפגיעות בהם, לצורך קביעת האשם בתאונה מסוג זה. על כן, אף אם היה מגיע בוחן תנועה למקום התאונה, מצלם את הרכבים ומתעד את מיקומם, הרי שלא היה בכך כדי לתרום לחקר האמת. מיותר לציין כי גביית העדויות לא נפגעת בשל אי הגעת בוחן התנועה שכן, ניתן לראות גם בתיקים נוספים, כי איתור העדים כלל לא מתבצע על ידי בוחן התנועה, אלא על ידי השוטרים המגיעים ראשונים למקום התאונה או על ידי זיהוי המתקשרים למוקד המשטרה. גביית העדויות מתבצעת על ידי בוחן התנועה, כמו בתיק שלפניי במועד מאוחר יותר.

יפים לעניין זה הדברים שנכתבו על ידי בית המשפט העליון בע"פ 5741/98 עלי נ' מדינת ישראל:

"אכן, המשטרה אמורה לערוך חקירה מלאה ויסודית ככל שניתן. אולם המשטרה אינה אמורה,

ואינה מסוגלת, לערוך חקירה מושלמת בכל מקרה. זוהי המציאות: גם המשטרה חייבת לפעול

עמוד 7

במסגרת משאבים מוגבלים ולפי סדרי עדיפויות. משום כך, אם הגיעה למסקנה כי יש בידה די ראיות כדי לתת תמונת אמת ולהוכיח לכאורה את האישום, ובעבירות חמורות נדרש שמסקנה זאת תהיה מקובלת גם על פרקליטות המדינה... היא אינה חייבת להמשיך בחקירה עד שתהיה מושלמת. אכן, המשטרה והפרקליטות צריכות להיות מודעות היטב לחובתן... ולהשתכנע בעצמן כי הגיעו לחקר האמת, עד שהן מסיימות את החקירה, והן ודאי מודעות לכך שאם הראיות שנאספו לא יספיקו להוכחת האישום מעבר לספק סביר, הנאשם יזוכה. מכל מקום, במשפט פלילי השאלה שבפני בית המשפט היא, לא אם אפשר וראוי היה לעשות עוד צעדי חקירה אלה או אחרים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר."

בנסיבות אלו, ניתן היה לקבוע כי הנאשמת היא שחצתה את הצומת באור אדום ואחראית לגרימת התאונה, אולם נמצאים אנו בהליך הפלילי, בו אין להסתפק במאזן הסתברויות גרידא ונוכח מחדלי החקירה, כפי שיפורט, נוצר בליבי ספק סביר באשמתה.

אבדן מצלמת הדרך

כאמור בעדותו של ע"ת 3, הוא מסר לשוטרים מצלמת דרך שהיתה ברכבו ותיעדה את התאונה. עוד העיד העד כי הראה לחוקר המשטרה תמונות שאוחסנו בטלפון הנייד.

ראיה זו אשר בכוחה להכריע את התיק לכאן ולכאן ובכל זאת, אינה מוזכרת בראיות המאשימה כלל. אף ע"ת 6, בוחן התנועה, העיד כי לא ראה בתיק כל תיעוד למצלמה וכי הדבר חמור מאוד. מצב דברים זה מביא לשתי מסקנות אפשריות ששתיהן יוצרות ספק בגרסת המאשימה. האחת, היא כי המצלמה נמסרה לאחד מחוקרי המשטרה והוא בחר להתעלם ממנה ומהתמונות שהוצגו לו ואין הם נמצאים בתיק החקירה. האפשרות השניה היא כי ע"ת 3, שכתב האישום מתבסס בין השאר על עדותו - אינו מדייק בעדותו בפרטים אלו.

זהות השוטרת

כפי שעלה מעדותו של ע"ת 3, הגיעו למקום התאונה שוטרת ושוטר בניידת. לטענת ההגנה, השוטרת גבתה עדויות מעדי הראיה כאשר השוטר שוחח עם העדים והשוטרת רשמה את הנאמר. העד, שכאמור אינו איש משטרה, הוסיף כי כיום השוטרת נמצאת בארה"ב.

אף ע"ת 4 הזכיר בעדותו את השוטרת וציין כי רשם את שמה ומספר הטלפון. העד העיד כי לדעתו אמרה שהיא שוטרת, כי אינו זוכר איך היא נראית וכי קיבל את פרטיו של ע"ת 3 ממנה.

לאותה השוטרת, אשר על פי עדויות עדי התביעה, היתה הראשונה להגיע למקום התאונה ורשמה העדויות - אין זכר בראיות המאשימה. לא צורפו מזכרים, דו"חות פעולה או חקירות שערכה וכלל לא צויין שמה.

אובייקטיביות עדי התביעה

כפי שהודגש על ידי ע"ת 6, ואף אני מסכימה לכך, יש לקבוע את האשמה בסוג זה של תאונה שמקורה באי ציות לרמזור

אדום, על בסיס עדות עדים נייטרלים.

כאן אציין, כי היה וקיימת היכרות בין עד שמסר עדותו לבין אחד הצדדים המעורבים, יש ליתן לכך את המשקל המתאים. יש לשקול הכיצד הגיע העד למתן עדותו. ע"ת 1 (הנהג המעורב) העיד כי את פרטיו של עדי התביעה 3 ו-5 (עדי הראיה) אביו רשם, והוא זה שמסר את הפרטים למשטרה. ע"ת 1, הנהג המעורב, נשאל כיצד זומן ע"ת 3 לחקירה עוד לפני שהוא מסר את פרטיו והשיב כי קצין הרכב של החברה בה עבד אביו היה בקשר עם המשטרה.

באשר לע"ת 5, נשאל בוחן התנועה, ע"ת 6, מי זימן אותו והיכן רשום מספר הטלפון שלו והשיב "זה לא רלבנטי מי זימן אותו" (פרוטוקול, עמ' 39, שורה 3).

בהינתן כי אין שוטר אשר מעיד בפני בית המשפט שעדי התביעה נכחו בזירה בזמן התאונה או בסמוך לה וכי אין מחלוקת כי פרטיהם הגיעו למאשימה על ידי המעורב או קצין הרכב מטעמו, הרי שנוצר ספק במידת הנייטרליות של העדים.

סיכום

מכל המקובץ, לאחר לבטים רבים ומשנוצר ספק בליבי באשמתה של הנאשמת מצאתי כדברי הרמב"ם, "ויותר טוב ויותר רצוי לפטר אלף חוטאים, מלהרוג נקי אחד ביום מן הימים" (ספר המצוות (תרגום י' קאפח, הוצאת מוסד הרב קוק, ירושלים, תשי"ח) ופרשנותם המודרנית שניתנה להם בע"פ 543/79 אבישי נגר נ' מדינת ישראל: "מוטב לזכות אלף חוטאים מלהרשיע אדם אחד חף מפשע"

אציין כי יתכן והיה מדובר בהליך אזרחי התוצאה היתה שונה אך מאחר ומדובר בהליך פלילי, מצאתי לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, מחמת הספק.

המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לסנגור ולנאשמת.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ח' כסלו תשע"ח, 26/11/2017 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאווי, שופטת, סגנית
נשיאה